

[Johan Asmussen.]

kommet her i salen undtagen i en lille bemærkning, så vidt jeg husker af hr. Niels Westerby, at hvis vi kommer i fællesmarkedet, skal vi alligevel have en kilde-skat, og så må vi hellere lave den med det samme. Jeg ved, at det argument bliver brugt ude omkring, og jeg skal ikke nægte, at taget sådan lige på overfladen er det faktisk slet ikke så dårligt. Der ligger en vis fare i det. Men det er ganske uberettiget at komme med det. For det første er vi efterhånden klar over, at der går et stykke tid, inden vi kommer i fællesmarkedet, men dernæst er det givet, og alle, der ved en lille smule om det, ved, at inden for Romtrak-taten kræves eller forudsættes der en vis harmonisering også for dette område af skatterne, men der står ingen steder, at de skal kalkeres over hinanden. Der er mange forskellige former for kildeskatteordninger inden for fællesmarkedet, og der er ingen, der siger, at det skulle være nødvendigt, at det netop bliver det forslag, som regeringen her har fremsat, og i hvert fald haster det bestemt ikke af den grund.

Hvad lovforslaget i den nuværende ud-gave angår, må man sige, at det i mange henseender har tekniske fordele fremfor de tidligere udgaver. Jeg tænker særlig på, at samtidighedsprincippet er blevet mere ud-arbejdet, man kommer tanken om samtidig-hed nærmere. Så kan man jo spørge, efter at man har anerkendt, at det er blevet bedre, hvorfor det i grunden ikke har været sådan fra begyndelsen, så havde der været endnu bedre tid til at overveje det på det grundlag, som man altså nu har; men det er jo altid godt, når en ting kan blive bedre.

Må jeg, inden jeg går ind på et par enkelte af hovedlinjerne i vore synspunkter, nævne en konkret terminologisk, men efter min mening ikke uvæsentlig ting. Hvorfor i alverden skal det stadig hedde „indeholde skat“? Det, det drejer sig om, er at tilbageholde. Og ikke mindst — det er også blevet nævnt af hr. Foged — hvorfor tales der om den „indeholdelsespligtige“, arbejdsgiveren, som den, der skal indeholde noget? Nej, det er arbejdsgiverens pengekasse, der indeholder skatten; arbejdsgiveren selv skal tilbageholde den. Hvorfor i alverden må det dog ikke hedde det, det hedder? Så var der dog noget håb om, at også andre end

skatteeksperterne kunne undgå at løbe helt sur i begreberne. For øvrigt bruges „tilbageholde“ et enkelt sted, i § 73, stk. 7, og jeg har set, at overeksperten, kan man vel sige, kontorchef Bruun Nielsen i sit notat ikke har kunnet lade være med fremmodentlig ganske spontant at sige tilbageholde i stedet for indeholde. Jeg glæder mig til at se, at det urimelige ord bliver udskiftet.

Vi er imod dette lovforslag, og lad mig lige kort ridse op hvorfor.

For det første finder vi det rent principielt og generelt usundt, at den enkelte skatteyder kommer så langt på afstand af erkendelsen af, hvad han betaler i skat. Hr. Baunsgaard nærmede sig, så vidt jeg forstod, den tanke, idet hr. Baunsgaard understregede, at man sandelig ikke skulle lade være med at indsende selvangivelser, og navnlig skulle lønmodtagere sørge for at indsende selvangivelser og gøre det altid. Det er vist rigtigt, og det var en tanke, som kom frem forleden i fjernsynet, hvor bl. a. en dansktales arbejder fra Flensborg blev interviewet om disse problemer. Han fremhævede særlig, at det at indsende selvangivelse var en ret, man havde, og som man skulle benytte for at være sikker på at få de fradrag, som man havde krav på. Denne tanke, mener jeg, ligger i forlængelse af vor principielle grundtanke, at der er noget skattepsykologisk usundt i selve systemet, når det fører til, at skatteyderen mister den virkelige fornemmelse af, hvad han betaler.

For det andet er vi imod, at et kildeskat-system i denne udformning kan bruges og skal bruges konjunkturpolitisk — det er jo en af de væsentlige begrundelser, som har været anført for det. Det mener vi er principielt forkert, og det er ikke mindst principielt forkert af hensyn til lønmodtagerne, for det bliver navnlig dem, som de konjunkturpolitiske udfoldelser kommer til at gå ud over; det er fremfor nogen lønmodtagerne, der bliver tættere og hurtigere klippet end andre.

For det tredje er det sagt indtil ulidelighed — i det hele taget er alle de fremførte argumenter jo snart ulidelige, vi kender dem alle sammen — at arbejdsgiverne får pålagt en enorm administrationsbyrde, og det gælder både de erhvervsdrivende og de private. De får det — i hvert fald foreløbig,